

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 40. Concilium Moguntinum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

tum fuisse, illius temporis Annales memorant. Sæculum IX.
A. C. 347.

Itaque Rabanustum Scriptis, tum singulari prudentia clarissimus, quamvis esset infirmus & senectute gravis, nam certe septuagenarius erat, in conspectum Regis Ludovici deducitur, eoque consentiente, die S. Joanni sacra, vigesima quarta Junii, anno octingentesimo quadragesimo septimo, Archiepiscopus Moguntinus eligitur, & consecratur.

§. XL.

Concilium Moguntinum.

Rabanus post trium mensium spatium jubente Rege Ludovico Synodum suam convocavit eundem in quem Concilium Meldense in Regno Caroli fuerat celebratum, nimirum, ideo præcipue, ut Bonorum Ecclesiasticorum Usurpatores reprimerentur. Cum Archiepiscopo adfuerunt duodecim Episcopi Suffraganei, & præ ceteris noti, Samuel Wormatiensis, Baturadus Paderbornensis, Hebo Hildesheimensis, Hemmo Halberstadiensis, S. Anscharius tunc Hamburgo expulsus, ut suo loco retulimus, Salomon Constantiensis cum Chorëpiscopis, Abbatibus, Presbyteris, & reliquis Clericis. Ubi omnes Moguntiaë fuere congregati, triduo jejunarunt, ad Ecclesias inter preces publicas procedentes,

to. 8. Conc.
p. 39. v. Boll.
Comm. §. 9.
13. 49. to. 3.
p. 510.
Sup. n. 31.

Sæculum IX. tes, & Dei Gratiam sibi ad Concilium
A C. 847. coituris implorantes. Statuerunt deinde in singulas Diceceses Decretum mittere & præcipere, ut ter mille quingentæ Missæ pro Rege, Regina, eorumque liberis celebrarentur, & centies decies septies Psalterium recitaretur.

Convenerunt deinde in Monasterio S. Albani, ubi secundum antiquam consuetudinem Synodos celebrabant. Tum in duas turmas divisi sunt. Prima erat Episcoporum, qui cum suis Notariis sacram Scripturam, Canones, Patrum Scripta scrutabantur, unde argumenta & auctoritatem producerent ad conservandum Disciplinam Ecclesiasticam. Ex altera parte Abbates sedebant cum delectis Monachis, qui S. Benedicti Regulam legebant, unde Monasticæ Disciplinæ rigorem restituerent. In illis Collationibus conditi sunt Canones triginta & unus; mihi vero notatu digna visa sunt sequentia.

6. 2.

Quilibet Episcopus habeat Homilias continentes necessarias admonitiones, quibus subjecti erudiantur, easque transferri curet in rusticam Romanam linguam aut Theotiscam, quo facilius cuncti possint intelligere, quæ dicuntur. Nempe hæ duæ linguæ in toto Francorum Imperio vulgares erant. Antequam conferatur Baptismus, observetur Scrutinium,

6. 3.

tinium, & illis solum conferatur tempo- Sæculum IX.
 ribus, quæ a Romano Pontifice legitime A. C. 847.
 sunt constituta.

Qui contra Regem vel Ecclesiasticas c. 5.
 Dignitates vel Reipublicæ potestates con- c. 6.
 juraverint, excommunicentur. Usur-
 patores Bonorum Ecclesiasticorum ex-
 communicantur, & Regis præsidium con-
 tra eos exposcitur. Monachi nihil jure c. 14.
 proprietatis possideant, negotiis sæcula-
 ribus non implicentur; imo interdicun-
 tur eis functiones sacræ, nisi Episcopus c. 17. 18.
 consenserit. Rex admonetur, ne pau-
 peres ingenuo sanguine natos opprimi c. 31. 21. 22.
 patiatur; nam illa ætate pars plurima 23. 24.
 plebis adhucdum servitutis vinculo ad- c. 20.
 stringebatur. Complures Regulæ pœ-
 nitentiales præscribuntur. Parricidis an-
 tiqui pœnam statuerant, ut juxta exem-
 plum Caini tota vita sua in orbe erra-
 rent; unde arrepta occasione ebrietati
 aliisque hac pejoribus vitiis indulgebant.
 Decernit Concilium, ut in uno loco per-
 maneant, rigidissimæ pœnitentiæ leges
 fervent, non militent, nec unquam ux-
 orem accipiant. c. 25.

Quidam Presbyteri Ordine suo de-
 cti pœnitentiæ causa varias peregrinatio-
 nes suscipiebant; cumque eorum non
 nulli fuissent interempti, Concilium con-
 tra percussores excommunicationem pro-
 nunciat.

Pres-

Sæculum IX. Presbyteri ab ægrotis exigant, ut
 A.C. 847. confiteantur, iisque pœnitentiam, quam
 c. 26. subire deberent, indicent, sed non injun-
 gant. Amici autem infirmorum defe-
 ctum precibus & eleemosynis suppleant.
 Attamen si infirmi convaluerint, pœni-
 tentiam impleant. Qui ob admitta sceler-
 c. 27. lera ultimo supplicio afficiuntur, post
 mortem suam Ecclesiæ suffragiis non pri-
 ventur, nec vivis Communio denegatur,
 si vere pœnitentes sint & boni la-
 tronis exemplum sequantur. Credo,
 hic vocem *Communio* solam absolutio-
 nem significare. (*)

Epi-

(*) Non sine fundamento ita opinatur Pleu-
 rius; nam alias in Historia Ecclesiastica legitur,
 non fuisse concessum, ut S. Eucharistia ad illos,
 qui morti addicebantur, deferretur, atque id e-
 tiam ipsius Concilii Verba in Act. Conc. Edit.
 Paris. indicare videntur. Sunt autem sequentia.
*Quibus respondimus: Si omnibus de peccatis
 suis puram Confessionem agentibus & dignis
 pœnitentibus Communio in fine secundum Ca-
 nonicum iussum standæ est, cur non eis, qui pro
 peccatis suis pœnam extremam persolvunt? Et
 inferius: Salutem ergo homini adimit, qui
 quis mortis tempore pœnitentiam denegat &c.*
 Præterea sæpe etiam fit mentio de conceden-
 da moribundis Communione; quod sine com-
 mitante Absolutione a peccatis explicari vix
 potest.

Episcopi his Articulis ad Regem Lu-Sæculum IX.
dovicum missis rogarunt, ut iis suo con- A. C. 847.
sensu auctoritatem conciliaret, addide-
runtque Epistolam Synodicam, in qua in-
ter alia queruntur, quod reverentia lo-
cis Sacris debita impudenter læderetur.

6. 31.

In eodem Concilio damnata est mu- *Ann. Fuld.*
lier, nomine Thiota, quæ Prophetissam
se simulans turbaverat totam Diœcesim
Constantiensem, patriam suam, quæ re-
gio illa tempestate Allemannia diceba-
tur. Hæc fœmina commenta est, quos-
dam eventus antea soli Deo notos sibi
cœlitus fuisse revelatos, præsertim Mun-
di finem, quem dicebat hoc ipso anno
imminere. Et permulti utriusque sexus
his vaticiniis territi munera copiosa mu-
lieri afferebant, & ipsius precibus se com-
mendabant. Quin imo non nulli viri
Ecclesiastici mulierem in Allemannia huc
& illuc errantem comitabantur. Cum
Moguntiam venisset, ad S. Albanum &
conspectum Episcoporum deducitur, qui-
bus versipellem accurate interroganti-
bus compulsæ est fateri, quod Presbyte-
ro quodam id consilii suggerente, frau-
dem adornasset, & lucelli spe ad hæc
mendacia animum adjecisset. Ergo in
Concilio damnata, & publice virgis a-
cerrime cæsa justas pœnas dedit, quod
fœmina Prædicationis ministerium con-
tra morem & præcepta Ecclesiæ sibi ar-

Sæculum IX. rogasset. (*) Ita principium infamie
 A. C. 848. huic mulierculæ vaticinandi finis fuit.

§. XLI.

Initia Gotteschalci.

Mang. diff.
c. 1. Mabill.
præf. to. 6.
c. 2. n. 139.
Annal. Fuld.
848. Bert.
849. Hincm.
ad Nicol.
Pap. to. 2. p.
262. epist. 3.

Anno sequente octingentesimo quadra-
 gesimo octavo alterum Moguntia
 Concilium Rabanus celebravit ad da-
 mnandos errores, quos Gotteschalcus
 Monachus docere deferebatur. Is, alio
 nomine Fulgentius, natione Germanus,
 sed in Monasterio Orbacensi Diocesis
 Sueffionensis Monachum professus sub
 Abbate Bavone impensius incubuit ad le-
 ctionem Patrum, præsertim S. Augustini,
 cujus plurimos textus suæ memoriæ im-
 pressit. At nocuit juveni occulta scien-
 di cupido, quod ex admonitionibus pru-
 dentissimi viri, Lupi Abbatis Ferrariensis,
 cognoscimus. Nam cum eum consuluis-
 set de quæstione, an post resurrectionem
 Beati Deum oculis corporis visuri sint,
 respondit Lupus primo, nullum se ad e-
 jusmodi quæstionem responsum daturum
 fuisse, se sine læsione charitatis potuis-
 set silere. Deinde motam quæstionem
 pertractat, & addit: *Exhortor te, Ve-*
nerabilis Frater, ne ingenium tuum se-
mili-

(*) En, exemplum pænæ corporalis a Con-
 cilio inflictæ, nisi dicatur, id Auctoritate Regis
 factum.